

EL POU SEMPRE HAVIA ESTAT ALLÍ.

Un relat de: [quimiracle](#)

El pou sempre havia estat allí, darrera la masia. Solitari, sobresortia com una fita en aquell monòton erm d'herba mig pasturada i marcida. Només les vaques se li apropaven, de quan en quan, i amb una certa aprensió. Jo mai. Ningú no m'ho havia prohibit. Ni tan sols l'àvia, tan supersticiosa com era. Simplement ningú no ho feia i tampoc jo... fins llavors.

Aquell matí a les golfes, ratonejant entre les seves pertinences, el vaig entrellucar per una finestrella polsegosa, allà baix, al mig del camp, massís i perenne, desafiant el temps amb cants de sirena...., i un lleu calfred m'esborronà la pell.

A la tarda, tot decidit, hi vaig anar. Una curiositat enrarida m'hi aconduïa, com guiat per art d'encanteri. Quan vaig ser a tocar-hi, les pedres - estranyament llefiscoses i grises com el temps- em parlaren de la seva vellesa i abandonament, de la seva solitud i desesperança...

Uns vells taulons mig podrits li tapaven al pou la boca. Com en un somni, els vaig anar apartant, deixant-los amb molta cura a terra. Una tènue bafarada d'humitat resclosa, va sorgir-ne, talment una exhalació d'alleugeriment. I allí davant meu -ert i fascinat- el pou em desvelà la seva íntima pregonesa tan infinita i negra com l'infern més etern.

Ofuscat d'enteniment, amb el seny i els sentits encara torbats, no se'm va ocórrer res més que exclamar, mentre hi guaitava:

-Hola! Hola! Que hi ha algú?

I en dir-ho la meua veu s'anava enfonsant dins la foscor sense fi ni sense eco.

-Que hi ha algú? –vaig repetir ara amb el cap dins la nit del pou.

I de nou ni el buit ni les pedres es van dignar contestar-me.

-Que hi ha algúúúúúúúúúú? Vaig insistir, amb insolència i per tercera i darrera vegada, cridant com un posseït en èxtasi mentre m'anava abocant de cor i ànima dins l'encanteri xuclador.

I caient i udolant, pou avall, vaig poder sentir entre els meus crits una riallada sarcàstica que m'escupia per contesta: ENCARA NO!